

Szakács Eszter

MONDATOK

Dialógust játszik egy monodrámában.
Sohasem habozik habozni.
Amulett szavai: regatta és ében.
Halála a fekete zokni.

Jókedve veszendő lelkeket ejt rabul.
Nem tudja, mit jelent a „luvnya”.
Figyelme galamb, mindenholnan elrepül.
Szíve szerint tetőn aludna.

Ébren is máshová álmodja át magát.
A csészéjét nem teszi vissza.
Felfele néz, de meg nem lelte még egét.
Különben meg cukorral issza.

*

Akár egy óvodás, kavicsokat gyűjt.
Kocsmázni többé nem hívja haver.
Sokat forgolódik éjjel, ha őv alatt üt.
Kedvenc színe mindhalálig: őszi avar.

Szeret mezitláb gázolni homokban.
Nevetésre ingerli a pajesz.
Vészhelyzetben ugyan először összeroppan.
És zsibbad a fejbőre, ha zsemlét vajaz.

*

Lett volna gyászhuszár vagy gyöngyhalász.
Már kislányként utált babázni.
Csak az egyedül éléshez elég merész.
Olvasni meg megteszi bármi.

Elfelejt öntözni virágot.
Hogy „egyetlenem”, senkinek se mondta.
Este főz – bármit odaéget.
Profilból hasonlít a Loch Lomondra.

*

A sóvárgás lett legkelendőbb árucikke.
Hát elképzeli a kilencöves tatut.
Szüntelen fohászkodik, hogy végre segítse.
Utálja, ahogyan fényképeken mutat.

Szakmai ártalom – túl sokat a halálra...
Pedig hívták úgy is, „csillagom, madaram”.
Magával törődik, nem jut ideje másra.
De csak ceruzaelem, lemerül hamar.

*

Búbánatos ír zenét hallgat éjjel.
Sokkal soványabb volt tavaly.
Kicsit vacillál, majd magára vállal.
Haja világít, mint zsemlén a vaj.

Délben többnyire csak bedobja állva.
Tervezi a nagy utazást.
Szinte ösztönösen húzódik félre.
A szobájából tiz másikba lát.

Szája fölé bajuszt rajzol a tej.
Hogy mit is akar, folyton elfelejti.
A szőnyeg alá, és sebaj.
Nem tudja megérteni, hogy csak ennyi.

Vörös István

HASONMÁS A TÚLVILÁGON

Vásározók

Hogy Bakonymérőnek mért nincs folyója, arról csak Isten adhatna számot. Őneki viszont nem célja ilyesfajta számadásokon megjelenni. Én magam különben is úgy döntöttem, hogy másképp rendezem ezt a problémát. Fölutazom a szomszédos megye székhelyére, ott öt folyó is találkozik, és egymás után leülök mindnek a partjára, hogy nézzem őket.

Persze most is másképp lett. Sóval megrakodva érkeztem, és egyenest a piacra mentem. És így volt helyes. A levegőben tavaszi mozgások érződtek, a zajlani kezdő folyó jellegzetes szaga, a hó puha sárrá omlásáé a szántóföldekről, alighogy a pénteki nagy-piac tágas udvarába beléptem, máris halszag csapott meg.

Bakonymérőnek nincs folyója, de van két sekély vizű patakja meg néhány halastava. De a halastóban csak zsíros, pocsoyaízű pontyok tenyésznek, nem szívesen eszi nálunk senki. Ahol rossz a víz, ott nem nő jó hal, és nem lehet jó sört főzni. Márpedig nálunk a sör is kétségbeejtő, hiába érleli a feleségem a legkörültekintőbben, az ize olyan, mint a tejé, amibe légy esett. A patakokban még rák se igen terem, de ha a hídról belenézél, piócákat látsz táncolni, és bármilyen visszataszító állatok is különben,